

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/162/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412200730
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5412200730.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľky - P. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. X., H. XXXX/XX, v zastúpení JUDr. Jozef Polák, advokát so sídlom D. X., N. XXXX, proti odporcovi - Mesto Dolný Kubín, so sídlom Dolný Kubín, Hviezdoslavovo námestie 1651/2, IČO: 003 144 63, v zastúpení - ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tolstého 9, IČO: 36 708 771, o náhradu škody na zdraví 6.113,16 eura s príslušenstvom, na základe odvolania odporcu proti medzitýmne mu rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 5C/11/2012-513 zo dňa 11.11.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e medzitýmny rozsudok okresného súdu.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom (medzitýmny) rozhodol tak, že „základ žalobou uplatneného nároku na náhradu škody je daný“.

Navrhovateľka podaným návrhom 16.2.2012 sa domáha zaplata sumy 6.113,16 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania odo dňa doručenia návrhu až do zaplata, ako aj náhrady trov konania. Svoj nárok vyvodzuje zo škodovej udalosti, ktorá sa stala 12.3.2010 na chodníku, na zastávke autobusovej dopravy na ulici Jánoškova v Dolnom Kubíne smerom na Ružomberok, keď o 22:30 hod. pri vystupovaní z autobusu MHD Dolný Kubín smerom na Ružomberok sa pošmykla a spadla na neupravenom chodníku v dôsledku neudržiavania tejto miestnej komunikácie v zodpovedajúcom stave. Pri škodovej udalosti sa zranila, utrpela úplnú zlomeninu dolného konca vretennej kosti vpravo, s posunom úlomkov, s odlomením bodcovitého výbežku laktvej kosti. V konaní sa domáhala náhrady škody titulom poškodenia zdravia.

Okresný súd v dôvodoch rozhodnutia prioritne poukazuje na vyriešenie otázky pasívnej vecnej legitímácie odporcu, keď čiastočným rozsudkom č. k. 5C/11/2012-419 z 21.1.2013 zamietol žalobu voči Technické služby, s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Nábrežie Oravy 627/1 - pôvodne v procesnom postavení odporcu v 2/ rade práve pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Uvedený čiastočný rozsudok nadobudol právoplatnosť 15.03.2013, teda súd právoplatne vyriešil ktorý zo subjektov môže v danej veci prichádzať do úvahy ako subjekt pasívne vecne legitimovaný pre prípad naplnenia predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu podľa § 9a ods. 3 alebo 4 cestného zákona a po vylúčení liberačného dôvodu uvedeného v § 9a ods. 3 cestného zákona. Už v čiastočnom rozsudku súd uviedol, že s ohľadom na miesto, na ktorom malo dôjsť k úrazu navrhovateľky, s poukazom na § 9 ods. 2 veta prvá v spojení s § 3d ods. 5 písm. d/ cestného zákona (Z. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách) v znení účinnom v čase vzniku úrazu navrhovateľky, prichádza do úvahy zodpovednosť len správcu. Do úvahy neprichádza zodpovednosť „vlastníka“ susediacej nehnuteľnosti (§ 9 ods. 2 veta druhá cestného zákona), keďže ako už bolo uvedené nehnuteľnosti „priľahlé“ k parc. KN-C č. 1882/7 hraničiace s ňou

práve z tej jej strany, na ktorej malo dôjsť k vzniku úrazu navrhovateľky, sa nenachádzajú v zastavanom území obce. Ako subjekt správcu ustálil súd práve odporcu ako vlastníka miestnych komunikácií (§ 3d ods. 3 cestného zákona), nakoľko nebolo preukázané zverenie miestnych komunikácií odporcom do správy TS (Technické služby s.r.o. so sídlom v Dolnom Kubíne, Nábřežie Oravy 627/1) a súčasne, že TS má byť právnickou osobou založenou práve (aj) na daný účel (v tomto ohľade bolo poukázané hlavne na vymedzenie predmetu činnosti TS zapísanej v obchodnom registri, ako v čase rozhodovania súdu, tak aj v rozhodnom období), teda to, že by Technické služby, s.r.o. boli správcom miestnych komunikácií vo vlastníctve odporcu (hoci na nich zabezpečujú a aj v rozhodnom období mali zabezpečovať na podklade zmluvného vzťahu s navrhovateľom ich letnú a zimnú údržbu, čo však samo o sebe obsahovo nenapĺňa pojem správy miestnych komunikácií).

Súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania ustálil v súdenom prípade za zodpovedný subjekt za škodu na zdraví navrhovateľky spôsobenej jej úrazom dňa 12.03.2010 odporcu z nasledovných dôvodov:

Vykonané dokazovanie nesporne preukázalo, že ku škodovej udalosti došlo práve dňa 12.3.2010 v čase okolo 22:30 hod. kedy pri vystupovaní navrhovateľky zo zadných dverí autobusu na zastávke Branisko v smere na Ružomberok na chodník došlo k jej pošmyknutiu na zľadovatenom snehu nakopenom medzi cestou a chodníkom autobusového zálivu. Pri tomto páde došlo u navrhovateľky k úplnej zlomenine dolného konca vretennej kosti vpravo, s posunom úlomkov, s odlomením bodcovitého výbežku lakt'ovej kosti. To, že k úrazu došlo práve týmto spôsobom, preukazuje ako priamy dôkaz výpoveď navrhovateľky (vypočutá na pojednávaní 30.4.2012 a opätovne na pojednávaní 17.12.2012) podrobne opisujúcej priebeh a miesto pádu v súlade s opisom skutkového deja v návrhu, udávajúcej aj to, akú mala obuv, aké boli vtedy poveternostné a iné podmienky v mieste jej vystupovania a nepriamo to potvrdzuje sled viacerých nepriamych dôkazov, keď možný iný vznik tohto úrazu nepreukazuje žiadny dôkaz. Súd prioritne poukázal na čestné prehlásenie G. Y. z 26.08.2011 (č.l. 32) aj jej následnú svedeckú výpoveď na pojednávaní 28.5.2012. Menovaná, ktorá dňa 12.3.2010 cestovala spolu s navrhovateľkou autobusom z nástupišťa pri železničnej stanici s príchodom na zastávku pod Baniskom o 22.30 hod., vystupovala tiež na uvedenej zástavke, ale inými (prednými) dverami. Menovaná síce nevidela „pád“ navrhovateľky, ale videla ju až keď sa dvíhala zo zeme a niečo brala, asi kabelku alebo tašku. Výpoveď navrhovateľky potvrdzuje aj to, čo v rámci anamnézy uviedla na svojom prvotnom klinickom vyšetrení dňa 13.3.2010 v čase o cca 7.18 hod. na ortopedickej ústavnej pohotovostnej službe ortopédovi MUDr. R.. Tvrdenie navrhovateľky „že včera spadla pri vystupovaní z autobusu“ obsiahnuté v uvedenej lekárskej správe z 13.3.2010 je konzistentné s údajmi v návrhu a výpoveďami navrhovateľky v konaní. Aj tento fakt podporuje vierohodnosť jej tvrdení a jej výpovedí, keďže táto v tom čase, kedy ešte nemala žiadny dôvod predpokladať následne vzniknuté komplikácie spojené s uvedeným úrazom, ktoré sa vyskytli až v následnom období a v dôsledku ktorých táto bola dlhodobo na PN až do uznania jej invalidity dňa 8.8.2011 s dátumom vzniku invalidity dňa 12.3.2011, t.j. k tomu istému dňu, ale nasledujúceho roka, v ktorom utrpela predmetný úraz.

Súd poukazuje v súvislosti s vierohodnosťou výpovede navrhovateľky aj na znalecké odpovede znalca MUDr. Trgiňu z odvetvia traumatológia v znaleckom posudku č. 73/2013 zo 16.9.2013 (poukaz súdu na č. l. 460 a nasledovných spisov). Znalec potvrdil, že zlomenina v oblasti dolného konca vretennej kosti na typickom mieste s posunom úlomkov nikdy nevzniká bez úrazového deja charakterizovaného ako pád na oblasť ruky. Znalec uzavrel, že pokiaľ ide o čas vzniku zlomeniny, táto (vychádzajúc z časových údajov vyplývajúcich z prvotného ošetrenia tejto zlomeniny dňa 13.3.2010 o 7.18 hod., kedy sa jednalo o zlomeninu starú okolo 8.30 hod., vychádzajúc z jej popisu a z možnosti jej nápravy bez potreby dať navrhovateľku do celkovej anestézy) mohla vzniknúť dňa 12.3.2010 o 22.30 hod. ako to uvádza navrhovateľka. Aj spôsob vzniku tejto zlomeniny popísaný znalcom zodpovedá úrazovému deju ako ho navrhovateľka opísala. V tomto smere, keďže znalec nebol svedkom (priamym svedkom) úrazu navrhovateľky, ale pri zaujatí svojich odborných záverov vychádzal zo stavu poškodenia jej zdravia vyplývajúcim z jej zdravotnej dokumentácie, ani nemohol byť jeho dôkaz konkrétnejší v smere možnosti ešte viac (s ohľadom na prijatý záver) potvrdiť výpoveď navrhovateľky ohľadne vzniku zlomeniny (spôsobu a času jej vzniku). Zo znaleckého posudku tiež vyplýva, že v mieste zlomeniny neboli zistené osteoporotické zmeny ani ochorenie v zmysle oslabenia kosti cystou alebo inými kostnými zmenami a že táto zlomenina nemá charakter osteoporotickej zlomeniny.

V súdnej veci bola v potrebnej miere preukázaná príčinná súvislosť medzi nesplnením zákonnej povinnosti odporcu, vyplývajúcej mu z § 9 ods. 2 vety prvej cestného zákona a škodlivým následkom existujúcej závady v schodnosti predmetného chodníka na zdraví navrhovateľky, ktorým bol úraz navrhovateľky vzniknutý jej pádom po pošmyknutí sa na zľadovatenom povrchu chodníka pri vystupovaní z autobusu. Nebola preukázaná žiadna iná okolnosť, ktorá by či už výlučne alebo v určitom podiele v spojení s okolnosťou spôsobila daný úraz navrhovateľky, ktorým došlo k poškodeniu jej zdravia.

Na základe vyššie rozobratých skutočností súd kvalifikoval za bezpečne preukázané, že k úrazu navrhovateľky dňa 12.3.2010 a s tým spojenému poškodeniu jej zdravia, v súvislosti s ktorým sa táto domáha náhrady škody, došlo výlučne v dôsledku porušenia povinnosti odporcu vyplývajúcej mu z ustanovenia § 9 ods. 2 veta prvá cestného zákona, na základe čoho je daná jeho objektívna zodpovednosť podľa § 9a ods. 2 a 3 cestného zákona za škodu vzniknutú navrhovateľke, keďže súd v tomto prípade nezistil naplnenie zákonom stanoveného liberačného dôvodu, t.j. že nebolo v medziach možností odporcu existujúce závady v schodnosti miesta, kde došlo k úrazu, odstrániť a ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. V smere preukázania danosti takéhoto liberačného dôvodu bolo dôkazné bremeno na odporcovi, ktoré tento neunesol.

Súd dodáva, že na nedostatočnú údržbu komunikácie - chodníka v autobusovom zálive pod sídliskom Banisko na Jánoškovej ulici v smere na Ružomberok poukázala aj svedkyňa Y.. Tá už v čestnom prehlásení uviedla, že sa tam nachádzal neodhrnutý sneh a primrznuté hromady snehu, veľmi sa šmýkalo a komunikácia vôbec nebola ošetrovaná posypovým materiálom. Vo výpovedi potvrdila, že aj vtedy, keď si všimla navrhovateľku ako vstáva zo zeme, zastávka nebola vôbec udržiavaná. Bolo vtedy pomerne dosť snehu a v dôsledku jeho odhrnutia z cesty sa na zastávke pri okraji cesty urobil snehový val, cez ktorý si ľudia vyšliapali chodníčky, keď vstupovali do autobusu. Snehový val bol dosť zamrznutý, šmýkalo sa a navrhovateľku muselo šmyknúť na mieste toho valu, pretože v tom mieste ju videla dvíhať sa zo zeme. Na nedostatočnú údržbu aj komunikácie (chodníka) v mieste úrazu navrhovateľky, a to aj v období vzniku jej úrazu, poukazovala v čestnom prehlásení z 3.8.2011 aj F. O. (poukaz súdu č. I. 33 spisu). Napokon navrhovateľka doložila i 3 fotografie z miesta úrazu (vyhotovené mobilným telefónom, s oneskorením necelých 18 hodín po vzniku úrazu) bratom navrhovateľky, z ktorých je zrejmé, že na rozdiel od cestnej komunikácie v autobusovom zálive zastávky pod Baniskom v Dolnom Kubíne, chodník nebol nijako viditeľne „ošetrený“ posypom. Medzi cestnou komunikáciou a chodníkom je zrejmé nakopenie snehu (val snehu) s „jamami“ s najväčšou pravdepodobnosťou spôsobenými chodcami pri nástupe alebo výstupe z autobusu, resp. prechádzajúcimi ťadiaľ z cesty na chodník pri zastávke.

Pokiaľ ide o dôkazy odporcom predkladané, ktoré podľa odporcu preukazujú v danom mieste vykonanie zodpovedajúcej údržby : operačný plán zimnej údržby ciest - MK na obdobie r. 2009 - 2010, záznam o prevádzke vozidla nákladnej dopravy dňa 12.3.2010 (č. I. 224-225) a záznamy pracovníka TS ohľadne počasia uvedeného dňa (č. I. 226 a 305) v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi, nepreukazujú vykonanie potrebnej údržby zo strany odporcu, resp. zo strany subjektu TS, ktorý podľa zmluvy o dielo z 8.3.2010 mal zabezpečovať v období od 1.1.2010 do 31.12.2010 údržbu odporcom spravovaných komunikácií, o.i. aj miesta autobusových zástaviek pod Baniskom (č. I. 96 a nasl.). Z týchto dokladov vyplýva, že sypač značky Ludog mal vykonávať práce aj v dotknutom mieste len niekedy v čase od 4.10 hod. do 13.40 hod. dňa 12.03.2010. Práve uvedený stroj mal slúžiť na odstraňovanie snežného valu vzniknutého odhrnutím snehu z cesty, ako o tom vypovedal na pojednávaní 5.12.2012 konateľ TS Pavol Heško. Ak malo dôjsť aj dňa 12.3.2010 (kedy ráno malo snežiť a potom sneženie ustáť) k odstraňovaniu týchto valov uvedeným strojom, poprípade aj ručne, nebolo v kontexte s fotografiami predloženými žalujúcou stranou z nasledujúceho dňa ozrejmene, prečo s odstupom cca 18 hodín bol zachytený v danom mieste v poobedňajších hodinách taký stav, aký je zrejмый z uvedených fotografií.

Nakoľko medzi účastníkmi bol sporný aj základ uplatneného nároku, keď k otázke jeho výšky sú stále najmä zo strany odporcu navrhované dôkazy, súd považoval za vhodné a účelné aj z hľadiska hospodárnosti konania rozhodnúť o základe s poukazom na § 152 ods. 2 O.s.p. medzitýmnym rozsudkom a keďže vykonané dokazovanie danosť tohto nároku preukázalo, konštatoval súd v napadnutom rozsudku danosť právneho základu žalovaného nároku.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie odporca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Podľa odvolateľa nemožno výpoveď navrhovateľky považovať za dôkaz a už vôbec nemožno jej výpovedi prikladať význam a váhu priameho dôkazu. Odvolateľ namietal čestné prehlásenie svedkyne G. Y. zo dňa 26.8.2011 charakteru nepriameho dôkazu, o ktorý rozhodnutie súdu sa opiera. Pani Y. priamo nevidela priebeh udalosti, ktorá mala podľa tvrdení navrhovateľky skončiť úrazom. G. Y. vo svojom prehlásení uvádza „mám vedomosť“ a nie „priamo som videla“, alebo niečo, z čoho by bolo možné usúdiť, že bola svedkom tohto úrazu. Navyše menovaná vo svojom čestnom prehlásení uviedla, že samotný priebeh škodovej udalosti nesledovala, nakoľko ona vystupovala prednými dverami. Z toho je jednoznačné, že G. Y. nevidela/nesledovala priebeh škodovej udalosti, vzhľadom na to, že vystupovala prednými dverami. Menovaná nie je priamym svedkom, ktorý vie priamo potvrdiť/dosvedčiť priebeh vzniku úrazu navrhovateľky tak, ako táto opisuje v návrhu resp. ako súd uvádza v rozsudku. Podľa odvolateľa čisto hypoteticky mohlo dôjsť (a nemožno vylúčiť) k údajnému úrazu aj : pošmyknutím a pádom zo schodíkov autobusu, na ktorých sa mohli nachádzať zvyšky snehu alebo ľadu, podtrhnutím sa navrhovateľky, mohla ju prevážiť nesená taška, úraz sa mohol stať doma u nej, prípade na základe rôznych iných resp. viacerých skutočností. Svedkyňa nepotvrdila, žeby navrhovateľka javila nejaké znaky úrazu, práve naopak, potvrdila, že navrhovateľka vstávala sama a bez pomoci tretích osôb. Nič nevyklučuje ani možnosť úrazu navrhovateľky skôr alebo neskôr a nie v dôsledku údajného pádu na zastávke ul. Jánoškova, keďže nebola privolaná rýchla záchranná služba prvej pomoci. Čestné prehlásenie pani G. Y. teda nepotvrďuje a nepreukazuje skutočnosť, ako (akým spôsobom) a kde došlo k úrazu navrhovateľky.

F. O. vo svojom čestnom prehlásení vôbec nespomína nič o tom, ako a kde došlo k úrazu navrhovateľky resp. že bola priamo svedkom úrazu navrhovateľky podľa jej tvrdení uvedených v návrhu. Čestné prehlásenie pani F. O. taktiež nepotvrďuje a nepreukazuje skutočnosť, ako a kde došlo k úrazu navrhovateľky.

Odvolateľ za dôležité považoval okolnosť, že navrhovateľka bola ošetrovaná príslušným lekárom až nasledujúci deň 13.3.2010, pričom údajne malo dôjsť k úrazu dňa 12.3.2010 o 22.30 hod. predpokladá, že pokiaľ by došlo k takému zraneniu, ako uvádza navrhovateľka, pravdepodobne by išla hneď na pohotovostnú službu prvej pomoci, resp. volala rýchlu zdravotnú pomoc ihneď, pričom nič takéto sa nestalo. Preto nie je z uvedeného preukázané, že k úrazu došlo 12.3.2010 o 22.30 hod. a tým spôsobom ako uvádza navrhovateľka v žalobe.

Znalec z odvetvia traumatológia MUDr. Trgiňa vo svojom znaleckom posudku č. 73/2013 zo dňa 16.9.2013 (odvolateľ poukazuje na č.l. 430 a nasl.) uvádza príčinu zlomeniny dolného konca vretennej kosti navrhovateľky vpravo s odlomením bodcovitého výbežku laktovej kosti, ktorá bola spôsobená jej pádom na tvrdú podložku, pričom pád smeroval na dlaňovú stranu ruky. Taktiež znalec uvádza, že takéto zlomeniny nikdy nevznikajú bez úrazového deja charakterizovaného ako pád na oblasť ruky. Z toho vyplýva, že znalec určil akým spôsobom malo dôjsť k úrazu, pričom uvedený pád na oblasť ruky, tak ako ho opisuje znalec, mohol nastať množstvom iných okolností a spôsobov. Obdobne priebeh úrazového deja nevyklučuje, že mohlo dôjsť k údajnému úrazu aj iným spôsobom, teda tým, čo už uvádzal odvolateľ vo vzťahu k hodnoteniu predchádzajúcich dôkazov. Súd teda pri rozhodovaní vychádzal len z nepodložených tvrdení, domnienok a nepreukázaných skutočností. Odvolateľ vytýkal súdu, že ho nepriamo stavia do pozície navrhovateľa - pokiaľ ide o zaťaženie dôkazným bremenom. Preukázanie príčinnej súvislosti je vždy na navrhovateľovi, ktorý tvrdí, že za vzniknutú škodu zodpovedá odporca. V súvislosti s otázkou unesenia dôkazného bremena poukazuje odvolateľ na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu ČR napr. v rozhodnutí sp. zn. 25Cdo/168/2003 a 25Cdo/508/2005. Ďalej zvýraznil závery rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/94/2012. Vychádzajúc z uvedených rozhodnutí odvolateľ mal za to, že miesto úrazu, dejový priebeh úrazu musí byť dostatočne jasne a nepochybne preukázaný, nepostačuje len pravdepodobnosť príčinnej súvislosti. Technické služby s.r.o. v rozhodnom období zabezpečovali a aj naďalej zabezpečujú zimnú správu a údržbu miestnych komunikácií, autobusových zastávok a pod. v dotknutej lokalite. Vyplývalo to aj z predloženého operačného plánu zimnej údržby ciest MK na obdobie 2009-2010. Odvolateľ cituje jednotlivé časové súvislosti zo záznamu o prevádzke motorového vozidla nákladnej dopravy, ako aj rozsah vykonaných úkonov. Zdôraznil ďalej, že z vykonaného dokazovania doposiaľ nebolo preukázané ani len to, či k

údajnej škodovej udalosti došlo na chodníku alebo na cestnej komunikácii. V súdnej veci navrhovateľka nepreukázala ako (akým spôsobom) a kedy došlo k údajnému úrazu, nepreukázala ničím príčinnú súvislosť medzi porušením právnych povinností a vznikom škody, ani to, kde došlo k údajnému úrazu. Ona iba opisuje v návrhu ako mala predmetná škoda resp. úraz vzniknúť a tieto jej tvrdenia neboli v súdnom konaní absolútne ničím preukázané. Podľa odvolateľa pri použití adekvátnej príčinnej súvislosti musí byť preukázané, že škoda, ktorá vznikla navrhovateľke, by nevznikla bez príčiny, ktorou je podľa jej tvrdenia - neudržiavanie miestnej komunikácie (porušenie povinnosti odporcu v zmysle cestného zákona). Nie je preukázané, že by odporcyni nevznikla škoda bez neudržiavania miestnej komunikácie, vzhľadom na neexistenciu priameho dôkazu ako došlo k úrazu. V súdnej veci chýba príčinná súvislosť vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného a konkrétnym konaním škodcu. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Poškodená nesie dôkazné bremeno na preukázanie s rozumnou mierou istoty, že utrpela škodu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá) ale aj preukázaná bezpečne.

Odvolateľ obšírnejšie a v teoretickej rovine uvádza v odvolaní procesný význam inštitútu dôkazného bremena účastníka v konaní, neunesenie dôkazného bremena je dôsledkom procesnej zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť vo veci samej rozhodnuté v jeho neprospech (odvolateľ poukazuje aj na závery rozhodnutia NS ČR sp. zn. 33Odo/1732/2006).

Vzhľadom na súhrn všetkých uvádzaných skutočností odvolateľ zvyrazňuje nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým dospel súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov v tom, že súd nesprávne vyhodnotil celkový skutkový stav (splnenie a najmä nepreukázanie zákonných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu na zdraví navrhovateľky), ktorý namieta a dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia zaťažuje navrhovateľa. Záonné ustanovenia vzniku zodpovednosti za škodu nemôžu byť vykladané len cez teórie adekvátnej príčinnej súvislosti. Takýmto konaním by mohla byť porušená zákonná zásada kontradiktórnosti súdneho konania a dôkaznej povinnosti (bremena) navrhovateľa. Odvolateľ vyslovil presvedčenie, že napadnutý rozsudok okresného súdu nie je správny, súd vec nesprávne právne posúdil tým, že pri svojom rozhodnutí a hodnotení dôkazov uplatnil pri preukazovaní príčinnej súvislosti teóriu adekvátnej príčinnej súvislosti a tým nesprávne právne posúdil vec - preukázanie vzniku nároku zo zodpovednosti za škodu na zdraví zo strany navrhovateľky v zmysle zákonných podmienok.

Odvolateľ sa preto domáhal zmeny napadnutého rozsudku, v rámci tejto zmeny žiadal návrh navrhovateľky zamietnuť v celom rozsahu.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu hodnotila odvolacie námietky odporcu za nedôvodné. Ani vo svojom súhrnne nezakladajú dôvod či už na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku. Podľa navrhovateľky odporca v podstate len zotrváva a opakuje svoje námietky, ktoré predniesol v rámci dokazovania na súde prvého stupňa, pričom namieta správnosť napadnutého rozsudku, podľa jeho názoru hlavne z dôvodu nepreukázanej príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním odporcu a škodou, ktorá vznikla na strane navrhovateľky. Tvrdenie odvolateľa hodnotila navrhovateľka za účelové, zavádzajúce v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za škodu, ktorá jej bola spôsobená v dôsledku porušenia povinnosti, ktoré odporcovi vyplýva z ustanovenia § 9a ods. 3 cestného zákona. Odvolacie tvrdenie, že jej výpovedi nemožno prikladať význam a váhu priameho dôkazu, nemá oporu v právnych predpisoch SR a prieči sa všeobecnej teórii o charaktere a povahe dôkazných prostriedkov. Navrhovateľka poukazuje na § 125 prvá veta O.s.p., znenie označeného ustanovenia aj zacitovala. Jej výsluch je dokonca nutné považovať za priamy dôkaz, takýto dôkazný prostriedok pripúšťa priamo v ustanovení § 125 Občiansky súdny poriadok, pritom ona bola v konaní vypočutá aj za prítomnosti odporcu a to opakovane.

Prvostupňový súd postupoval správne a v súlade s princípom spravodlivosti, keď v rámci odôvodnenia napadnutého medzitémneho rozsudku použil okrem jazykovo- gramatického aj teleologický výklad ustanovenia § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 o pozemných komunikáciách v platnom znení. Nie je možné stotožniť sa s názorom odvolateľa, že ona nepreukázala v konaní kde a akým spôsobom utrpela úraz s poukazom na skutočnosť, že bola ošetrená príslušným lekárom až nasledujúci deň

13.3.2010. Aj z predloženej lekárskej správy MUDr. J. R. zo dňa 13.3.2010 je zachytený priebeh vzniku škodnej udalosti, pritom z povahy úrazu, ktorý ona utrpela je zrejmé, že samotné utrpenie úrazu ako aj jeho následky neboli jej zrejmé bezprostredne po jeho utrpení. Odporca vo svojom odvolaní predkladá absurdné náčrty priebehu vzniku škodovej udalosti. Odvolateľom uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/168/2003 nie je aplikovateľné na súdený prípad z dôvodu rozdielnej hmotnoprávnej i procesnoprávnej úpravy rozhodujúcich otázok na Slovensku a v Českej republike. Obdobne je neaplikovateľný záver rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/94/2012 z dôvodu celkom zjavne rozdielneho skutkového stavu, na podklade ktorého bolo označené rozhodnutie vydané. V citovanom rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici súd posudzoval zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla v dôsledku úrazu, ku ktorému došlo na miestnej komunikácii v obci, kde nebol osobitný chodník pre chodcov. O takúto situáciu ale v súdenom prípade nejde a Krajský súd v Banskej Bystrici v tomto rozhodnutí neaplikoval ustanovenie § 9a ods. 3 cestného zákona. Napokon citované rozhodnutie a závery z neho plynúce neboli pre prvostupňový súd záväzné v zmysle § 159 ods. 2 O.s.p. Navrhovateľka argumentovala ďalej tým, že okresný súd v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. svoje rozhodnutie zdôvodnil a správne rozhodol. Ona sa v celom rozsahu stotožňuje s právnou argumentáciou súdu prvého stupňa obsiahnutou v odôvodnení napadnutého medzitémneho rozsudku. Domáhala sa preto potvrdenia rozsudku okresného súdu, žiadala priznať trovy prvostupňového, ako aj trovy odvolacieho konania (tie aj presne vyšpecifikovala).

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu i z dôvodov daných v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. medzitémny rozsudok okresného súdu potvrdil pre vecnú správnosť podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie odporcu za nedôvodné.

Preskúmaním spisu zistil, že okresný súd v súdnej veci skutkový stav zistil riadne, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p., a z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver v konštatácii o existencii základu uplatneného nároku na náhradu škody (v medzitémnom rozsudku).

Písomné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa v celom rozsahu je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a garantuje účastníkom právo na spravodlivé súdne konanie. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia účastníkom konania dáva relevantné odpovede na všetky významné skutkové a právne otázky, ktoré v dotknutom štádiu konania bolo potrebné uzavrieť. Súd prvého stupňa argumentačne sa k rozhodujúcim otázkam vyjadruje, dáva účastníkom konania jednoznačné, jasné odpovede, cituje a uvádza právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s písomným odôvodnením napadnutého medzitémneho rozsudku, na ne poukazuje, avšak na zvýraznenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k podstatným odvolacím argumentáciám, ktoré odporca v konaní vzniesol.

Nemožno sa stotožniť s odvolacím argumentom odvolateľa vytykajúcim nesprávnosť hodnotenia vykonaných dôkazov súdom. Odvolací súd zdieľa názor súdu prvého stupňa, že „výpoveď navrhovateľky“ je dôkazným prostriedkom, z hľadiska procesného významu dôkazom priamym. Tento tzv. priamy dôkaz v procese dokazovania bol jednoznačne podporený reťazom na seba naväzujúcich tzv. nepriamych dôkazov, či už to boli svedecké výpovede, listinné dôkazy, ktoré po hodnotení tak jednotlivo ako v ich vzájomnej súvislosti (viď § 132 i nasl. O.s.p.) preukázali objektívny záver o pravdivosti skutkových tvrdení navrhovateľky v podstatných otázkach a to: deň vzniku úrazového deja, čas a miesto, mechanizmus úrazového deja, bezprostrednú, konkrétnu príčinnú súvislosť poškodenia zdravia navrhovateľky v dôsledku ňou tvrdeného úrazového deja a napokon i zodpovednosť odporcu za uvedený úraz, za poškodenie zdravia navrhovateľky.

Treba súhlasiť s odvolacou argumentáciou odporcu, že v sporovom konaní zaťažuje sporové strany povinnosť dôkazná, sporové strany majú tzv. dôkazné bremeno. Bolo na odporcovi, aby vyvrátil skutkové tvrdenia navrhovateľky, teda aby svoju obranu proti žalobe podložil i konkrétnymi dôkazmi. Bolo na odporcovi, aby vyvrátil, že v rozhodný deň, v rozhodnú hodinu, spôsobom ako to navrhovateľka opisovala, nehodový (úrazový) dej sa nestal, resp. nehoda sa stala iným spôsobom, napr. pošmyknutím a pádom zo schodíkov autobusu, resp. iným dejom. Obrana odporcu v dotknutom smere tak v priebehu prvostupňového, ale aj odvolacieho konania zostala iba v rovine tvrdení, v rovine námietok - nepreukázaných. Odporca neprodukoval v dôkaznom konaní dôkazy opaku, teda takej dôkaznej sily, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť navrhovateľkou tvrdené a preukázané zásadné otázky v spore. Tzv. hypotetické okolnosti vzniku úrazového deja tvrdené odporcom v odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu naozaj zostali iba v rovine hypotézy s charakterom tzv. modelových situácií, v rovine dohadov a hypotetických úvah.

Okolnosť, že navrhovateľka bola ošetrená príslušným lekárom až nasledujúci deň podstatný význam nemá. Uniklo totiž pozornosti odvolateľa, že práve znalec MUDr. Trgiňa túto otázku jednoznačne odpovedal - uzavrel, že pokiaľ ide o čas vzniku zlomeniny, táto vychádzajúc z časových údajov vyplývajúcich z prvotného ošetrenia tejto zlomeniny dňa 13.3.2010 o 7.18 hod. - bola stará okolo 8,5 hodiny, teda zapadá do časového vymedzenia vzniku úrazového deja. Navyše komplexnú odpoveď na túto otázku okresný súd podrobne a dôsledne v dôvodoch svojho rozhodnutia aj rozoberá. Závery rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/94/2012 nemajú pre Krajský súd v Žiline záväznosť. Napokon v uvádzanom rozhodnutí závery Krajského súdu Banská Bystrica sa viažu k úplne inej, odlišnej skutkovej okolnosti, než je predmetom riešenia v aktuálne súdnej veci.

Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, žeby poškodenie zdravia navrhovateľky malo byť dôsledkom iných (resp. ďalších okolností) než okolnosť, ktorá ňou bola tvrdená v žalobnom návrhu. V znaleckom dôkaze absentujú tzv. iné mechanizmy, iné zdravotné indispozície navrhovateľky, ktoré by mohli ovplyvniť otázku „príčiny a dôsledku“.

Podľa názoru krajského súdu bezpochyby bolo preukázané, že k poškodeniu zdravia navrhovateľky došlo v dôsledku nehodového - úrazového deja, ako to opísala navrhovateľka v návrhu a na ktorom zotrvala v priebehu celého konania. Odporca je zodpovedným subjektom, uvedenú otázku okresný súd právoplatne v čiastočnom rozsudku uzavrel (ide o objektívnu zodpovednosť).

Záverom krajský súd konštatuje, že ďalšie odvolacie argumentácie odporcu pri právnom posúdení veci podstatný význam nemali.

Z týchto dôvodov odvolaniu odporcu nemohol krajský súd vyhovieť.

O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .